

Ālaves muižas glābēji negaida īpašuma jautājuma sakārtošanu, bet ķeras pie darba paši. Ja juridiski ēka ir "bez subjekta", tas nenozīmē, ka jāļauj tai sabrukt.

Nevienam vēl nepieder, bet iemilēta

Ālaves muiža no krūmos ieauguša, dražās iestiguša grausta ceļas augšup un top par Penkules gaismas pili – tik spēcīga un gaiša izvērtusies entuziastu apņēmība mīlēt sava pagasta vēsturi. Pieminekļu saimniecības kontekstā šis ir īpaši grūts gadījums, jo ēka ir bezsaimnieka manta, un smagāka par mēslu izvākšanu izvēršas īpašuma tiesību sakārtošana. Tas ir birokrātisks absurds, kura dēļ jau ir sabrukuši vairāki pieminekļi, bet citi ir ceļā uz to. Ālaves piemērs ir kļuvis par pozitīvu izņēmumu, no kā mācīties gan pašvaldībām, gan citiem sabiedriskā labuma ideālistiem.

Elvita Ruka

Ēkas, tāpat kā cilvēki, gan dzīvo, gan mirst. Par cilvēku eitanāzijas jautājumu un tā ētisko ietvaru tiek lauzti šķēpi pasaules mērogā, bet ēku likteņus dramatisē un sauc pēc palīga vien īpašos gadījumos. Biežāk izlīdzas ar diagnozi "grausts" un eitanāziju gluži vai izprovocē. Kas? Cilvēki, cilvēku kopums, likumi, to nepilnības, bet pāri visam vienaldzība un alkas pēc tūlītējas peļņas. Kāpēc gan lai sakoptu, glābtu, atjaunotu, ja tam apakšā nav miljonu projekta? Kāpēc tērēt spēkus, ja tas nav privātipašums? Šāda nostādne ir domnējoša, tomēr nav visaptveroša, un tas pierāda, ka sabiedrība ir veselāka, nekā reizēm šķiet.

Plauka visiem

Par Ālaves muižu un biedrību "Penkulē atver durvis" uzzināju, kad ziemas salā līdz ar trauksmes cēlējiem, Latvijas Televīzijas žurnālistiem, apciemoju Bērvircavu Jelgavas novadā – bēdīgā stā-

voklī nolaistu koka muižu, kas iet bojā kā pieminekļis un maitā skatu visiem apkārtējo daudzdzīvokļu māju iemītniekiem. Spoks un plauka, kam grūti atrast vienu adresātu. Tāpat pelnījuši visi... Īsais beidzamā gadsimta īpašumtiesību stāsts ir visai tipisks. Ēkā, kas celta 16. gadsimtā, ir vecākā koka kungu māja Latvijā un, iespējams, arī Baltijā, pēc fon Hovenu un fon Bēru saimniekošanas ienāca ulmaņlaiks un pirmie dzīvokļi vairākām ģimenēm. Padomju laikā muiža pieder valstij, tur dzīvo daudzi un dažādi, darbojas klubs un ēdnīca, baro garšīgi, ēka kā nebūt turas. Labāk nekā atmodas laikā, kad namā iemītnājs pagasta nelabvēlīgās ģimenes, kas ziemā krāsns kurināšanai izplēsa grīdas un nokurināja sijas. Mantinieks nekāroja ne pēc valdošās postāžas, ne pēc kādreizējās spozmes un izvēlējās kompensāciju. Valsts to dāsni samaksāja. Kopš šā brīža ēkai īpašnieka nav, jo ne valsts, ne pašvaldība to negrib – apgrūtinājums taču! Pagasta priekšniecība ir pārliecināta – "ja jau valsts par to

samaksāja, tad jau tā šo īpašumu gribēja!" Valsts Finanšu ministrijas personā tā nedomā un gadiem atrakstās. Pa birokrātiskā futbola laiku ēka visu acu priekšā brūk kopā līdz stāvoklim, kad tiek pasludināta par graustu. Pašvaldība to grib nojaukt, bet pieminekļu sargi ir kategoriski pret. Parādās pat kāds interesents, kas būtu gatavs ēku demontēt un uzcelt citur, bet tā joprojām nevienam nepieder un kā tad tādu aizvedīs? Vietējie uzlikuši klapes uz acīm, ne ko redz, ne dzird vai atmet ar roku – ko tad mēs varam? To jau visu viņi, sliktie ministri un priekšnieki sastrādājuši, viņi tie vainīgie, ko tad mēs...

Šajās situācijās, kad visi gluži vai traģikomiski mēģina izvairīties no atbildības (lai tikai nav jāpieņem lēmumi, jāatdara maks vai jāatrodta piedurknes darbam), Ālaves stāsts ir gaismas avots. Ja katrai no Zemgales četrpadsmit koka muižām atradīsies tādi patrioti, tad šis kultūrlānis nebūs mākslīgi iznīdēts. Zīmīgi, ka Penkules biedrība sākusī darbu vien 2020. gadā, neilgi pirms kovida, bet paspējusi vienlīdz auglīgi pastādēt gan dabiskajos, gan papīru džungļos. Te, Dobeles rajona Ālavē, nav lielas naudas un aukstas, komerciāli orientētas restaurācijas. Viss ir iedīgli, bet dzīvotspējīgs no rašanās brīža. Par to pārliecina tikšanās ar vienu no biedrības līderēm – darbīgo, starojošo un neatlaidīgo Aiju Kočīnu.

Svētīgais moto

Ziedošās kastaņas un mākoņi ir griestu gleznojumu vietā, milzu celms kalpo kā lielisks galds, ķemertiņam laukos pietāv būt ārā, bet pastāvēt kājās svaigā gaisā – no tiesas veselīgi! Par spīti postāžas klātbūtnei, saruna risinās viegli. Aija stāsta, ka pirmo reizi domubiedru grupa sanāca kopā 2020. gada februārī. Viņa uzrunājusi pāris ģimeņu, kurās jutusi potenciālu atsaucību. Galvenā ideja – ko mēs, penkulnieki, varētu darīt, lai paši lepotos ar savu pagastu? Kur varam pielikt roku, lai dzīve būtu labāka? Jau pirmajā reizē visi vienojušies par

Vēl pirms simt gadiem fon Rekes dzimta Ālavē baudījusi mierpilnas vasaras – bez īpašas greznības, taču harmoniskā lauku idilles gaisotnē. Ālaves muižas kungu māja, 20. gs. 30. gadi.

moto "mēs nekritizēsīm citus!" Jot tas ir parastais scenārijs – pagastvecis vai sieva neko nedara, pašvaldības arī, kaimiņiem viss ir, mums nekā... Pakrītizē, pavai-manā, sabojā noskaņojumu sev un citiem, neko neizdara un iet mājās – nē, tā mums nebūs! Citādi pat entuziastiem un pozitīvi domājošiem nolaižas rokas... "Ir jākoncentrējas uz labo. Vispirms sapņojām par to, ka varētu savest kārtībā padomju laikā nepabeigtas būves teritoriju, tur varētu iekārtot bērniem sporta laukumu... Bet – paga, paga – pašiem jau arī vajag kaut kur bāzēties! Viens no mums kā joku izmeta – sēdēsīm Ālaves muižā, bet pārējie brīnījās – kur tāda ir?" Aija atstāta situāciju, kad krūmājā ieaugušo muižu pat paši penkulnieki nebija ne pamanījuši, ne novērtējuši. Ne gluži centrā, nostāk no acīm, apkārt pa kādai kolhozu laika saimniecības ēkai, ceļš ne šāds, ne tāds un kaut kāds koka grausts galā...

"Ar domu "Penkulē atver durvis" meklējām, ko varam savā sētā rādīt. Sarunājām, ka pēc ne-

dēļas apstaigāsīm paši savas (visu iesaistīto) mājas un pie reizes apskatīsim to Ālavi," Aija smaidot stāsta un atzīst, ka abi ar vīru nav nocietušies un aizskrējuši apskatīt muižu tajā pašā vakarā.

"No ārpuses zināju, kur atrodas, bet vairāk – ne zināšanu, ne emociju. Iekšā nebiju bijusi. Pienākam. Viss smuki krūmos. Zinām, ka neapdzīvota, un vīrs saka – nu, atveram un ieejam! Vieta paņēma. Nejutām ne netīrību, ne sabrukumu. Ja vīrs būtu pateicis – ķertā, ko tu muldi – varbūt mans entuziasms būtu noplacis. Bet viņš teica – jā! Neesam saistīti ne ar arhitektūru, ne būvniecību, ne mākslas vēsturi. Tik daudz kā gidu kursi un kultūras vēsture fonā, nekādas profesionālas ieinteresētības vai ambīciju. Laikam sajūtām mājas garu, un tas sajūtas turējusi noslēpumā un gaidījusi domubiedru reakciju.

"Pēc nedēļas visi sabrauca ceļa sākumā, nāk, skatās un purina galvas. Ķertie! Taču par talu tomēr vienojāmies. Ja jau dibinām biedrību un gribam at-

UZZIŅA

Pašvaldību atbalsta pozitīvie piemēri: Jelgavas novada pašvaldība ir palīdzējusi sakārtot īpašumtiesības diviem arhitektūras pieminekļiem – Līvberzes un Jaunsvirlaukas muižas kungu mājām. Viesītes novadā sakārtotas īpašumtiesības Ilzes luterāņu baznīcai, kurai tagad noteikts jaunatklātā pieminekļa statuss.

vērt Penkules durvis, tad jāsāk strādāt, tālāk jau redzēs... Sākām paši, vēl pirms Lielās talkas. Tad jau oficiāli – dibinājām biedrību, dabūjām sabiedriskā labuma statusu, viss aizgāja rītenī. Darbs deva spēku, bet kovids apziņu, ka sava vieta ir vissvarīgākā. Esam te dzimuši, auguši, gājuši skolā – gribējās pateikt par to vietai paldies, bija iekšēja prasība darboties pašiem, būt savas vides veidotājiem," atklāj Aija Kočīna, kuru divu stundu laikā tā arī nepieķēru kādu kritiķējam.

Pieminekļis uz naža asmens

Pieminekļu sargi, protams, muižu bija vērtējuši. Izcilu mākslas vērtību tajā nekad nav bijis, arī saglabātība visai nožēlojama. Īpašnieka nav, tikai dražas, caurvējš, nātres un pamestības radīta bezcerība – likumsakarīgi, ka ēka bijusi tikai vietējās nozīmes arhitektūras pieminekļis. Tomēr tas izrādījās atspēriena punkts, lai glābtu ne tikai ēku, bet arī parku.

"GARĀM SKRIENOT, LIEKAS, KA KUNGU MĀJA IR PAVISAM PARASTS, NOLAISTS ŪĶIS, BET, IZPĒTOT UN RŪPĪGĀK IESKATOTIES, ATKLĀJAS UNIKĀLI FASĀŽU APDARES RISINĀJUMI, BŪVDETAĻAS, INTERJERS. ACIS IEPLĒŠAS – KĀDS BRĪNUMS IET POSTĀ! PĒC PĀRIS GADIEM MĒS LEPOSIMIES AR BIEDRĪBAS PAVEIKTO."

"Kad 2020. gada februārī pirmo reizi vērsāmieš Nacionālajā kultūras mantojuma pārvaldē (NKMP) un lūdzām apsekošanu, iznākums iedvesmoja. Neskato ties uz problemātisko situāciju, tika noteikts primārais uzdevums – apturēt ēkas un tās saglabājamo vērtību bojāeju. Inspektori izteica atbalstu mūsu iniciatīvai, iedrošināja, ka sadarbībā ar pašvaldību īpašuma tiesības ir iespējams sakārtot. Tomēr situācija bija kā uz naža asmens. Jau zinājām, ka pašvaldība ēku pasludinājusi par graustu un var nojaukt. Kam tad būs vajadzīgi mūsu pūliņi? Un kas mūsu pagastā paliks? Penkulē ir tikai divi objekti ar pieminekļa statusu – muižas apbūve un luterāņu baznīca. Vai tiešām mēs esam gatavi vienu zaudēt?" Aija atceras situācijas dramatismu.

Šie cilvēki – pagasta zemnieki, dārznieki, mājažotāji, skolotāji, žurnālists, tūrisma speciālists, mazpulku vadītājs, mežsaimnieks, jurists, ārsts, arhitekts, dzejnieks, Penkules pamatskola, politiķis – nepavedās un, par spīti kovidam, viss sāka notikt. Pamazām, pašu rokām un ar durvīm, kas viena pēc otras sāka vērties entuziastu ceļā. Tā izrādījās mijiedarbība un savstarpēja uzticība. Mantojuma pārvalde novērtēja biedrības aktivitāti un racionālo darbošanos, saprata, ka šī ir vienīgā iespēja vietas atdzimšanai. Neliela, rāma, klasiska koka muižiņa ar jauku, trīs hektāros dažādām sugām iekoptu parku – dabiska, saglabāšanu pelnījusi muižkungu kamerstila lauku idille. Ja ēka nebūs pieminekļis, tad tā neizbēgami aizies bojā ar visu parku – bez ēkas zūd tā ainaviskā vērtība... Aija neslēpj, ka pieminekļa statusa saglabāšana ir bijusi kritiski svarīga, bet tā paugstināšanu uzskata par lielu sasniegumu.

"2021. gada sākumā NKMP pieņēma lēmumu par statusa paaugstināšanu – muiža tagad ir reģiona nozīmes pieminekļis. Tas paver plašākas iespējas arī finansiāli, bet galvenais – lai ēka ne-

Aija Kočina redz tikai labo un aiz lielā darba jau saskata atdzimušu ēku.

tieks nograuta vispār! Tas ir labākais, kas varēja notikt. Bija pēdējais brīdis. Varējām kopt tikai parku, ēkā mēs oficiāli pat ieiet nedrīkstam – tā ir "bez subjekta". Sanāca, ka parka tīrīšana glābj arī ēku. Viss ir ļoti saistīts, mums izdevās noķert īsto un pēdējo brīdi. Lielākā sāpe ir par visām 14 koka muižām Zemgalē – tik maz ir saglabājušās! Esam bijuši nesaudzīgi un vienaldzīgi. Kurš ir līdzatbildīgs? Vai mēs kā penkulnieki varam vainot citus? Manuprāt, mēs pārāk daudz negāciju noveļam uz padomju laikiem.

"PAR NAUDU VAR VISI. BET KO TU VARI IZDARĪT AR SAVU ENERĢIJU VIEN? PENKULE – TU ESI TE UZAUDZIS, GĀJIS SKOLĀ, TĀ IR TAVA VIETA. SAIKNE PALIEK. KO TU VARI IEDOT ATPAKAĻ?"

Lai arī ēkai padomju laikā "pielipinātas" dažas utilitāras piebūves (šķūniņi un mazmājiņas), kopējais būvobjekts ir saglabājies.

ties, atklājas unikāli fasāžu apdares risinājumi, būvdetaļas, interjers. Acis iepiešas – kāds brīnums iet postā! Pēc pāris gadiem mēs leposimies ar biedrības paveikto," ir pārliecināta E. Mantrova.

Līdzdalības spēks

Aija Kočina uzsver, ka aprēķina nav bijis. Drīzāk izveidojusies dvēseliska saistība ar šo it kā nēcilo īpašumu, kas maigi paņēmis savā varā, radījis kopības sajūtu un iespēju redzēt darba rezultātus. Biedrības kodols ir aptuveni divdesmit cilvēki, bet visiem ir ģimenes, draugi, līdzjutēji. Darbošanās kopēja mērķa labā ir iespēja būt līdzdalīgam, dod prieku un stiprina. Taču visas problēmas tas neatrisina.

"Mēs nepretendējam uz īpašuma tiesībām. Sākotnējā ideja – lai tas paliek valsts īpašums, bet mums lai to iedod bezatlīdzības lietošanā. Tad izrādījās – ēka ir bezsaimnieka manta, nepieder nevienam. Gribējām, lai valsts vismaz uzņemas sakārtot papirus, mēs darīsim pārējo... Ja prognozējam tālāk kādu materiālu atdevi – lūdzu, esam ar mieru dalīties! Bet lai nav tā, ka mēs kā sabiedriskā labuma organizācija apsaimniekojam un

Tieši pirmajā Adventē zem apmetuma atrastajās avīzēs atklājušies Ziemassvētku sveiciens.

vēl maksājam valstij, lai mums atļauj to darīt... Ir kaut kāda robeža, līdz kurai vari atļauties būt traks. Bet tad jau ir spēku izsīkums – nu, cik tu vari dot?" arī Aija ir spiesta atzīties nogurumā, ko izraisa juridiski sarežģītā situācija un aizdomīgie jautājumi – kāpēc jums to vajag? Kur tas zelta pods? Aija Kočina uzskata, ka cilvēki ir tik ļoti iestīguši materiālajā vidē, ka ideālistiskus mērķus nesaprot – kā var kaut ko darīt bez maksas un paredzamas peļņas? Uz šo jautājumu viņai ir gan atbilde, gan pretjautājums: "Par naudu var visi. Bet ko tu vari izdarīt ar savu enerģiju vien? Penkule – tu esi te uzaudzis, gājis skolā, tā ir tava vieta. Saikne paliek. Ko tu vari iedot atpakaļ?" Un, tā kā labais pievelk labo, sākusies ķēdes reakcija. Biedrība nav prasījusi naudu, bet lūgusi līdzdalību, tehniku un katra talantus.

"Teritorijas sakopšanai vispirms aicinājām zemniekus. Tipisks penkulnieks ir pašprietiekams zemgaliētis, kuram ir zeme un tehnika. Atsaucās teju visi uzrunāti. Pagājušā gada talkā piedalījās trīsdesmit cilvēki, vairāk neļāva ierobežojumi. Tikai parkā vien savācām sešas tonnas atkritumu. Zemnieki palīdzēja zāgēt, izvilkt kokus. Cits dedzināja zarus, cits vārīja zupu, cits vēlāk aprakstīja... Katrs nāk ar to, ko var," stāsta Aija un īpaši uzsver, cik nozīmīga ir tā piederības sajūta, kas izveidojas skolēniem.

Tagad tie nākuši talkot jau otro pavasari, grafiks sadalīts pa dienām un stundām. "Bērniem tas ir ļoti svētīgi," uzskata Aija, "kad stundu ar azartu esi vācis atkritumus, tad ir cits svars jautājumam – nu, vai ir forši mest atkritumus dabā?" Atbilde esot viennozīmīga "nē", un ir pamats domāt, ka tā nāk no sirds. Viens no jau realizētajiem projektiem ir īstenots sadarbībā ar "Latvijas valsts mežiem" – Penkules pamatskolas bērni nāca skatīties, kā arboristi zāgē bīstamos kokus, vēroja, kā tie pārvēršas dēļos, kā top nojume un kā to uzstāda. Tas bija projekts "Koks savam pagastam", kas muižas teritoriju atkal vērtā nedaudz labāku.

"Pirmais iedrošinājums bija Zemgales reģionālā Kultūrkapitāla atbalsts – saņēmām finansējumu izpētes veikšanai. Kovids mums pat palīdzēja, jo speciālisti vairs nebija tik pārslogoti. Uzrunāju, īsti neticēdama, bet vispirms "jā" pateica arhitekts Ēriks Cērpiņš un veica ēkas tehniskā stāvokļa izpēti, tad piekrita Latvijā zināmākā parku vēstures speciāliste, ainavu arhitekte Ilze Māra Janelis. Viss saslēdzās! Cērpiņa slēdziens bija – ēka nesabrūks, ja tiks veikti neatliekamie darbi. Bīstamākās vietas ir koka izsists caurums jumtā un sabrukūšs starpsijas, zem kurām prasās stutes, bet citādi ēka ir visai droša," par muižas stāvokli ir pārliecināta Aija.

Kamēr ēka ir bezsaimnieka manta, entuziastiem nav tiesību neko sakārtot.

Muiža pati palīdz

Ālavas kungu māja bijusi iekļauta 1995. gada Eiropas kultūras mantojuma dienās, kas tagad bija veltītas koka arhitektūrai. Pārvaldes ilggadējais vadītājs, arhitekts Juris Dambis togad rakstīja: "Koka mantojums nav tikai sa-

glabājusies ēka, bet kaut kas vairāk – tā ir tradīcija, būvniecības paņēmieni un prasme." Fotogrāfijā redzamā ēka tobrīd rādījusi pavisam cienījamus vaibstus. To vēl daļēji apdzīvojuši cilvēki, ziedējuši košuma augi, plivojuši aizkari, ziemei gādāta malka. Kopš

31. jūlijā 18.00

11. populārās mūzikas festivāls

Zelta slāgeris 2021

MADONAS PILSĒTAS ESTRĀDĒ

BUMERANGS • KLAIDONIS • LAUKU MUZIKANTI
BALTIE LĀČI • VĒJA RUNA • TĒRVETE
DOBELES ZEMESSARGI • INETA RUDZĪTE
VIKTORS ZEMGALS • BEĀTE MELDERE
SANTA KASPARSONE • un citi

Festivāla vadītājs – aktieris GUNTIS SKRISTIŅŠ

Muižas arhitektūra atklāj arvien jaunus koka detaļas un rotājumus.

Ālaves durvis, kuras entuziasti vēlas atvērt, bet juridiskā situācija liek šķēršļus.

Otrā pasaules kara beigām muižā isāku un ilgāku laiku dzīvojušas dažādas ģimenes. Bijuši gan vietējie, gan iebraucēji, jauki un ne tik jauki ļaudis. Tāda arī attieksme pret māju – viens centies pucēt un saglabāt, otrs dzīvojis nost uz nebēdu. Pēdējā imitniecē mitinājusies jau gandrīz spoku mājā, viena pati, un tā arī pirms deviņiem gadiem šeit pasauli pametusi. Atjaunošanas censoņus tas nemulsina, viņi tic, ka katram savs laiks, enerģētika te ir laba, un muiža pati viņiem palīdz. Šķiet, ka tiešām ir sakustināta kāda iracionāla labvēlība – Aija par to ir pārliecināta un uzskata, ka zīmēm ir jātic.

"Kad sākām, es meklēju īpašnieku – fon Rekes dzimtas – pēcnācēju. Beidzot sadabūju viņa Kanādas adresi. 17. martā uzrakstīju vēstuli, nosūtīju kā vecos laikos – pa pastu. Maijā atnāca atbilde no viņa atraitnes – diemžēl mans vīrs, Hans Gerog von der Recke, 17. martā ir aizgājis

mūžībā, bet viņš būtu ļoti priecājies! Viņa atsūtīja vīra atmiņas, ko viņš kā bērns šeit piedzīvojis. Viņiem tā bijusi vasaras muiža. Brālēni un māsiņas braukuši no Berlīnes, netālu bija stacija. Atvīzināti zirgu pajūgā, tad baudījuši bezrūpību un lauku priekus... Tas bija tik aizkustinoši un vērtīgi!

Pāris mēnešu vēlāk izlēmām piedalīties parku un dārzu dienās. Tas bija izaicinājums, jo izskatījās ļoti traki. Taču ieraudzīju vienu kuplu, sazarotu un ziedošu jasmīnu. Teicu – skatāties uz labo un taisām! Tomēr vajadzētu vēl kaut ko... Divas dienas pirms pasākuma no Kanādas atnāk bildes, kur parks vairāk un labāk redzams – nu gluži kā norāde, ko darīt, ko ne... Bet pirms Ziemassvētkiem bija vēl viena zīme, ka māja mūs sveicina. Ar vīru atbraucām aiztāsīt caurumu jumtā, vismaz ar plēvi pārviļkām, lai sniegs nekri iekšā. Ar bērniem ielūkojāmies vienā no istabām un skatāmies – kaut kas no sienas karājas, kaut kas at-

lupis... Nokritis apmetums, bet zem tā bijušas pielīmētas avīzes. Paplēš, bet tur 1929. gada 15. decembra avīze. Bildē eglītes pušķošana, sapucēti bērni. Es stāvu un saprotu – ir taču Pirmā Advente, un māja pati to atgādina!" emocionāli atceras Aija, kas ir pārliecināta – vieta ir gan tveramais, gan netveramais kopā. Sajūtas. Atmiņas. Cilvēki.

No racionālā viedokļa – lielu bagātību te nav. Speciālisti var secināt, ka kungu mājai ir saglabājušās sākotnējā būvprojoma aprīses un daļa oriģinālo būvkonstrukciju, savā vietā ir autentiskie fasādes konstruktīvie, aprīkojuma un apdares elementi, atklājas iekšējās apdares uzslāņojuma kārtas... Vērtība ir autentiskajā substancē, bet "praktiskais cilvēks" tajā vairāk saskata biedu un apgrūtinājumu. Kāds pašvaldības darbinieks autoritatīvi ziņojis, ka "vajag miljonus", lai to restaurētu, bet arhitekts Cērpiņš iesaka piezemēties. Arī viņš te ir kļuvis ro-

mantisks un atzīst, ka "Ālave ir pasakaina vieta, kas pagaidām slēpj simtiem romantisku stāstu. Apburtā princese pēc 100 gadu miega sāk mosties. Mums atliek atmodas trauksmei pievienoties un izbaudīt neapprakstāmi jaukas izmaiņas".

Sitam bungas!

"Beidzot visi zina, kur Penkulē ir muiža! Liels panākums, ka zina. Pagājušā gada 1. septembrī nolēmām nosvinēt, ka Dobeles pašvaldība ar mums noslēdza līgumu uz desmit gadiem par parka apsaimniekošanu. Uzaiicinājām Lestenes amatieru teātri ar brīvdabas izrādi "Viktoriņas tantes stāsti". Skatuves nav, mākslinieki uzstājās pie kleķa kūtiņas, apkārt salikām beņķus, sarīkojām tirdziņu. Bija kapela, lielais zupas katls, tējas dzeršana... Viss plāviņā. Kaut lietus lija, cilvēki negribēja iet projām, daļiņas arī savos stāstos. Kopā atskārtām – Penkulei drīz dzimšanas diena! Tai par godu 6. oktobrī sarīkojām akciju "Izgaismo Ālaves muižu". Mums ir palaimējies ar bagātu un atsaucīgu novadu. Uzrunājām "Dobeles dzirnavnieku", un tie kā dāvanas brīvdabas izrādes aktieriem atveda miltus. "Dobeles sveces" ar savu produkciju atbalstīja gaismas akciju. Penkules dzejniece lasīja savu dzeju, mūziķis spēlēja. Cilvēki nesa atmiņu klades, lasīja un stāstīja atmiņas par Penkuli. It kā nekas īpašs, bet ir tik labi, ka cilvēki negrib iet prom. Viss notiek brīvprātīgi. Ne jau nekaunīgi uzrunājam, bet jautājuma formā – vai tu varētu? Arī naudu lūdzam ziedot tikai tad, ja cilvēks var to atļauties. Visi iesaistītie samaksā jau ar savu klātbūtni. Galvenais ir piedalīties, parādīt, ka tev nav vienalga," pārliecināta Aija Kočina, biedrības valde un citi "Penkulē atver durvis" aktivisti. Viņi vienkārši dara – bez koncepcijām, vadlīnijām, stratēģijām un paredzama budžeta, iegulda savu brīvo laiku un enerģiju, lai iedestitu pārliecību, ka vieta vispirms ir cilvēki. Tik vienkārši un uzskatāmi – darbs dara darītāju.

"ĀLAVE IR PASAKAINA VIETA, KAS PAGAIÐĀM SLĒPJ SIMTIEM ROMANTISKU STĀSTU. APBURTĀ PRINCESE PĒC 100 GADU MIEGA SĀK MOSTIES. MUMS ATLIEK ATMODAS TRAUKSMEI PIEVIENOTIES UN IZBAUDĪT NEAPPRĀKSTĀMI JAUKAS IZMAIÐAS."

Ko darīt, ja tomātiem lapas vīst?

Kā apkarot miltrasu?

Jautā, mēs atradīsim atbildes!

28624804

atbild agronomi, juristi, ārsti, saimnieki un saimnieces katru nedēļu

LABĀKAIS PADOMU ŽURNĀLS PRAKTISKIEM CILVĒKIEM!

praktiskais
Pērc preses tirdzniecības vietās vai abonē latvijasmediji.lv